

ПОКЛОН НА ВАС, БУДИТЕЛИ НАРОДНИ!!!

Славейковото училище и паметникът на Ботевия знаменосец Никола Симов са от светите места, където млади хора могат да изразят уважението си пред българските дейтели на духа. Това направиха учениците от 9б клас на Първо СУ "Св. Седмочисленици" в Търговище. С китка цветя, грейнали лица и истински интерес те посетиха музейната експозиция, посветена на 170 години светско образование и след около час си тръгнаха по-богати като знания и духовност, по-осъзнати като българи, с по-високо самочувствие на последователи на мъдрите ни предшественици!

Керанка Петкова

В навечерието на 1 ноември, триизмерно изображение на Светите Седмочисленици и макет на Славейковото училище, автор на които е учителката Мария Димова, бяха експонирани в Първо СУ. Изработени са в чест на 170 години светско образование в Търговище.

I СУ "Свети Седмочисленици" гр.Търговище

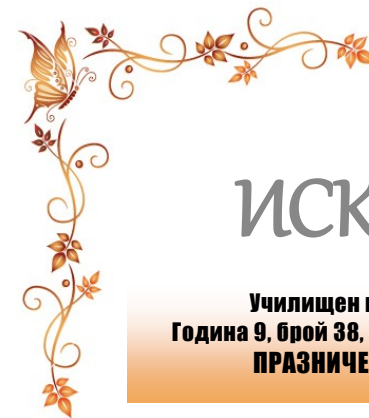
Адрес:
Ул.Капитан Данаджиев 22
гр.Търговище 7700

Тел.: +359 0601 63070
Факс:+359 0601 62392
E-mail: sou1_tg@abv.bg

www.1sou-tg.ucoz.net

Редакционна колегия:

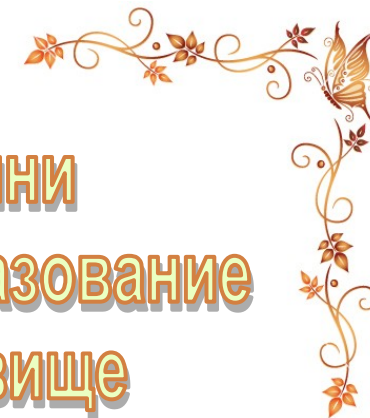
Учители: Малина Георгиева, Фирдес Рушудова
Ученици от 12 б клас, профил "Хуманитарен"

ИСКРИ

Училищен вестник
Година 9, брой 38, ноември 2016г.
ПРАЗНИЧЕН БРОЙ

I СУ "Свети Седмочисленици" Търговище

170 ГОДИНИ
СВЕТСКО ОБРАЗОВАНИЕ
В ТЪРГОВИЩЕ

ПРИВЕТСТВИЕ

Уважаеми колеги и ученици,

През настоящата година честваме 170 години от въвеждането на светското образование в града ни, положило началото на нашето училище.

Всички ние, които творим съвременната история на училище „Свети Седмочисленици“, с достойнство и чест

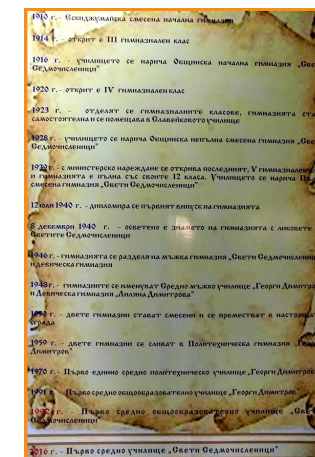
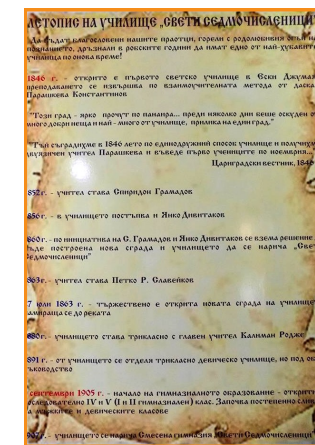
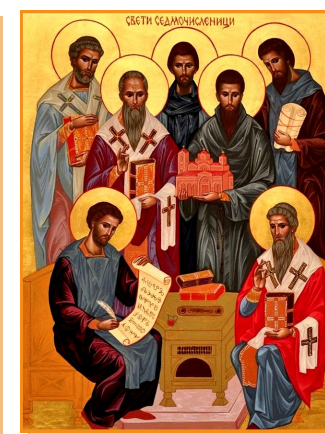
поехме своята отговорност да съхраним паметта за стореното и да предадем на идващите поколения „родолюбивия огън на познанието“.

Нека всички инициативи и събития по повод тази годишнина ни вдъхновят като общност за нови родолюбиви и добри дела, защото нашето училище има своето ярко и уникално присъствие в образователната структура на Търговище!

Севдалина Зафирова,
Директор на
Първо средно училище
„Свети Седмочисленици“
гр. Търговище

В чест на 170-тата годишнина, отбелязваща началото на светското образование в града ни, с много труд началната учителка Ася Трендафилова събра спомени, фотоси, факсимилета, документи и архивни материали от бивши учители, оставили частица от себе си в родното училище. Всичко е поместено в една книжица, разказваща за диярята, която са оставили учителите преди нас. Благодарим!

В този брой:

Приветствие на Директора на I СУ "Свети Седмочисленици" Търговище	1
Програма за отбелязване на 170 години светско образование	1
Моето любимо училище - есе на Кристина Маринова	2
Седмица на четенето	3
Поклон на Вас, будители народни!	4

Програма за отбелязване на 170 години светско образование

◆Провеждане на конкурси за:
◇ Литературна творба на тема: "Училище от вчера и за утре"
◇ Преразказ на най-вълнуващ спомен, разказан от близки
◇ Презентация на тема: "История на моето училище"
◇ Фотография: "Мигове от старите и новите ленти"
◇ Рисунка: "Моето училище

преди, сега и след години"
◇ Тържествен последен куплет на химна на училището
◆Изработване на макет на училището - 1.11.2016г.
◆Изнасяне на уроци съвместно с бивши преподаватели - 14-23.11.
◆Изложба от артефакти и рисунки, посветена на празника - 15.11.2016г.
◆Най-дългото хоро и пърформанс „170“ - 18.11.16г.

◆Седмица на уроци извън класната стая - 21-24.11.16г.
◆Представяне на летописния сборник, пресконференция - 22. 11.16г.
◆Тържествен педагогически съвет - 23.11.2016г.
◆Ретро ревю - 25.11.16г.
◆Театрална сценка - 25.11.16г.
◆Заклучителен мултимедиялен спектакъл - 25.11.16г.

В. Искри

МОЕТО ЛЮБИМО УЧИЛИЩЕ

Кристина Богомилова Маринова от 12 б клас, профил "Хуманитарен", е тазгодишният победител в ежегодния конкурс "Николай Димитров" за есе на тема: "Моето училище", организиран от ФИРМА „ДИПОНИКС“ и І СУ „Свети Седмочисленици“.

Наградата — таблет, бе връчена на 24.05.2016г.

Сега, когато реших да излея мислите си върху празния бял лист, оъсзнавам, че не знам какво да напиша. Откъде да започна? Например: „Здравейте! Казвам се Кристина, на 19 години и съм по-объркана от всякога...“ Въпреки че не вярвахме, че този ден изобщо някога ще дойде, краят на дните ни в училище настъпи. И едва когато това се случи, ние започнахме да мислим. Замислихме се дали пък няма да ни липсва досадното тъпо даскало? Дали найужасните неща на света са ставането рано сутрин, домашните и постоянните контролни? Възможно ли е смахнатите учители да са били прави? Сега изведнъж не сме толкова сигурни, че искаме да заменим комфорта и сигурността на познатите коридори и класни стаи с огромните студени зали на университета. Ние, които нямаше търпение да завършим, учениците, които непрекъснато повтаряха как няма да стъпят дори в двора на училището отново, и точно ние, дето се смеехме веки път, щом някой каже, че ще ни липсват тези дни, сега стоим с насълзени очи и чакаме да ни поздравят с химна на училището, да ни подарят по китка здравец и да ни пожелаят „На добър

час!“. Напук на тези, които не вярваха и за радост на онези, които ни подрепяха, все пак успяхме. Абитуриенти сме! От тук нататък следва истинският живот. Пред нас е целият свят и чака да го покорим. Ред е на всеки един от нас да постигне мечтите си. Но каквото и да става, в сърцата си всички ние ще запазим сладкия детски спомен за любимото училище. Ще пораснем и ще проумеем, че всичко е било за наше добро и че всъщност вероятността да ти потрѣбва корен квадратен в живота не е никак малка.

Още преди 12 години, когато за първи път прекрахих прага на това училище, усетих, че тук е моето място. Това усещане никога не се промени. Посрещна ме първата ми класна, държеше ми ръката, докато старателно, но много грозно изписвах луличките и ченгелите, наказваше ме до стената, когато бягах из стаята, и ми беше като втора майка всеки път, когато имах нужда от нея. После пораснах и постъпих в пети клас. Бях много щастлива, че вече е без значение дали пиша грозно - на никого не му пукаше. Тогава започнаха срещите с нови хора - непрекъснато идваха и си отиваха. Дадох ми ценни уроци. Не винаги ще харесваш хората около себе си, но си длъжен да ги уважаваши. Най-хубавите спомени идват от най-спонтанните преживявания. Най-здравите приятелства понякога са с хора, които не си подозираш, че ще харе-

саш.

Обичам моето училище! Обичам го не заради шарените шкафчета, високите технологии, цветните кабинети и удобните дивани. Обичам го и със старите чинове, дървената ламперия по стените и големите луминисцентни лампи с капаци. Обичам го, защото тук за пръв път получих възможността да покажа какво мога, придобих много нови знания и разбрах какво е дисциплина - нещо, с което много малко училища могат да се похвалят. Обичам го, защото тук създадох приятелства за цял живот. Обичам го, защото учителите със своите усмивки и добри намерения ме накараха да се чувствам у дома. Нито модерните класни стаи, нито огромните телевизори в коридорите са достатъчно основание да харесваш училището си. Моментите, в които бях най-щастлива, са тези, в които се чувствах част от цялото - на шестивето на 24 май, пред паметника на 3 март и на буквата „П“ в двора, когато гордо стояхме години наред, в очакване и ние да завършим.

Свърши. Тъжно ми е. И ме е страх. Може би целият трагизъм на ситуацията идва от това, че сме наясно, че и да искаме не можем да се върнем. Днес сме любими ученици, а утре - външни лица. И все пак на финала на нашето пътуване нещата не изглеждат толкова ужасни. Невинаги сме се вписвали в романтичната представа за един неразделен клас, невинаги се подкрепяхме безрезервно, невинаги си помагахме, но пък да

ни видите по време на контролно... Може би не сме онези от песента с общите тревоги и мечти, но наистина вярваме, че е щедро, безпределно времето пред нас...

Обичам те, Първо СОУ, ще ми липсваш! Ще ми липсват разнообразните мелодии на звънеца, цитатите по стени, павилионът и физкултурният салон. Ще ми липсват поговорките на класната, родителският укор в очите на учителите, когато направя нещо нередно. Ще ми липсват всички, които направиха това преживяване толкова вълшебно. Дори и след 50 години това пак ще е училището, в което пораснах, училището, с което се гордея. Моето училище!

Какво ще се случи с нас от тук нататък? В коя посока ще ни отведе вятърът? С какво ще ни срещне суровата действителност? Не знам, но е време да излезем от приказния ни затворен свят и да се впуснем в безкрайни приключения, за да можем после да се върнем и да разкажем на учителите, които някакси ще са винаги там.

Немирните тийнейджъри, които срещате по коридорите до вчера, сега се усмихват през сълзи и планират следващата си другарска среща.

Благодаря ти, Първо СОУ! За емоциите, за знанията за приятелите! Винаги ще се връщаме при теб. И кой каза: 1,2,3,4...

Кристина Маринова

НАЦИОНАЛНА СЕДМИЦА НА ЧЕТЕНЕТО 10-14 ОКТОМВРИ 2016

„И най-вече гледайте с искрящи очи целия свят около вас, защото най-големите тайни са скрити на най-неочакваните места.“

*„Чарли и шоколадовата фабрика“
Ролд Дал*

По-големите ученици също имаха вълнуващи преживявания през седмицата на четенето. В ранното утро на първия ден единадесетокласниците посрещнаха ученици, учители и родители с подбрани мисли от любими наши и чужди автори. Петокласниците изиграха пред първолаци драматизация на народна приказка. Седмоласниците проведоха ТВ игра, съчиняваха история по цитати от литературни произведения, гостуваха на началния си учител и малките му възпитаници с интересно четиво. Учениците от осми и девети клас представиха автори и произведения, от които са били впечатлени, чрез откъси и резюмета. Десетокласниците участваха в дискусии за книгите и мястото им в живота на младите хора. Финализираха проект „Митологични образи в съвременната литература“ с проучванията, които са направили за конкретен автор, сюжет, герои и историческа препратка.

Дванадесетокласниците проведоха рецитал по стихове на Христо Смирненски. Дълго гимназистите ще помнят срещата с писателката Неда Анто-

нова, която представи книгата си, посветена на Венета Ботева — любимата на великия български поет и революционер Христо Ботев. ...

Макар и кратка, седмицата на четенето бе напълно достатъчно да се уверим, че младите хора четат. Четат онова, което ги докосва или провокира. Останалото е работа на възрастните.

в. Искри

Ако обичаш едно цвете, което съществува само в един екземпляр сред милиони и милиони звезди, това ти стига, за да си щастлив, когато гледаш звездите. Мислиш си: „Моето цвете е там някъде“.

*„Малкият принц“
Антоан дьо Сент-Екзюпери*

С разнообразни дейности учениците на Първо СУ отбелязаха Националната седмица на четенето. Децата от начален етап участваха в театрални сценки, четене на приказки и гатанки пред по-малките приятели. Маратон по четене проведоха второкласниците, с образователната платформа Енвижън упражняваха правопис, а четвъртите класове се състезаваха в играта „Стани добър читател“. Други украсяваха класните стаи с илюстрации на любими герои и с неостаряващи послания от детските книжки. Изработиха част от книжката „Малкият принц“, изградиха кът за книжки в класните стаи, посетиха градската библиотека, съвместно четеха с родители.